

[Indenrigsministeren.]
dant, at det er et Skridt videre ad den Bane, der paabegyndtes ved Grundskyldlovgivningen af 1926.

Hans Jacob Sørensen: Trods den strenge Tone, den højtærede Indenrigsminister tiltalte mine ærede Partifæller i, fordi de havde brugt en Række Eksempler, bygget op paa Forhold, som det forelagte Lovforslag gennemført kan skabe, ønsker jeg alligevel ogsaa at tage Ordet og udtale mig i samme Retning som mine Partifæller.

Jeg finder nemlig, at der er god Grund dertil, og jeg mener ogsaa, at Ministeren, trods hans meget skarpe Ord, var svag i sin Argumentation mod, at vi fremfører de Tilstande, som en saadan Lov kan skabe. Thi Ministerens Paastand om, at denne Lovs Bestemmelser ikke vil blive brugt i Kommuner, hvor disse Bestemmelser vil medføre uheldige, uretfærdige eller urimelige Forhold, holder ikke Stik, for det er noget, som hverken Ministeren eller Rigsdagen bestemmer. Naar denne Lov er vedtaget, er det Kommunalbestyrelsens Flertal, der alene bestemmer, at Loven skal bruges, som dette Flertal nu synes er bedst, og denne Kommunalbestyrelse kan gøre det, uden at den kan røres fra anden Side end det tilfældige Vælgerflertal ved næstfølgende Valg. Men jeg synes i det hele, at denne Tale baade fra Ministerens og fra Regeringspartiernes Ordføreres Side om, at Loven ikke i alle Tilfælde kan bruges, lyder noget underlig, navnlig fremsat af den Minister, der kommer og præsenterer Lovforslaget for Folketinget og anmoder Tinget om at vedtage det.

Det, som jeg gerne vil berøre, er Lovforslagets Indhold med Hensyn til Bykommunernes fremtidige Stilling i skattemæssig Henseende. Jeg gaar sikkert ikke for vidt, naar jeg siger, at netop paa dette Omraade indeholder Lovforslaget de mest vidtgaende Bestemmelser i Retning af Udvidelser. Jeg peger navnlig paa, at man her foreslaar, at det hidtidige Værn mod de kommunale Ejendomsskatters Stigning i Forhold til de øvrige kommunale Skatter nu efter Kommunalbestyrelsens Vedtagelse ganske kan fjernes — det skal gandske vist ske gradvis —, og at man i Fremtiden ogsaa i Bykommunerne kan gaa over til Grundskat som eneste Skat. Jeg nævnte lige før, at det foreslaas, at en

saadan Overgang skal ske gradvis, men det er jo alligevel med ret stærke Skridt, man kan gaa frem, nemlig med et Tillæg af en Promille hvert Aar, altsaa med en Procent hvert 10de Aar, og dette lagt til den nuværende Grundbeskatning kan nok give Grundejere baade i By og paa Land, men navnlig i Bykommuner, noget at tænke over.

Jeg har derfor foretaget nogle Beregninger over dette Lovforslags Virkninger, som de vilde falde, naar man regner med Lovforslaget gennemført i den Skikkelse, hvori vi nu har det til Behandling. Beregningerne gælder en Bykommune med ret store Landdistrikter, det er Ribe Kommune, hvori jeg selv har Bopæl. Efter det, jeg har faaet oplyst fra Kæmnerkontoret i Ribe, bliver der for Skatteaaret 1929—30 udskrevet 256 564 Kr. i samlede Skatter; heraf udgør de faste Ejendomsskatter 34 883 Kr. De er fordelt efter 3,5 pro mille paa Grundskyld og 2,625 pro mille paa Ejendomsskyld. Det er forholdsvis lave Satser, og da Kommunens Fradrag i Ejendomsskylden er 5 000 Kr. plus 1 000 Kr. pr. Lejlighed over en Lejlighed, gaar disse Skatter i, hvad jeg kalder den rigtige Retning; de virker, uden at der paa de mindre og navnlig de smaa Ejendomme kommer et haardt Tryk. Jeg tilføjer, for at man kan faa det rette Billede af Forholdet derovre, at den Brøkdel, Ejendomsskatterne i Ribe Kommune nu udgør af det samlede Skattebeløb, er omkring $\frac{1}{7}$. I den nugældende Lov kan der, som bekendt, udskrives indtil $\frac{1}{6}$ paa fast Ejendom.

Ser man først, hvilke Virkninger Overgangen til Grundskyld alene vil faa — og det er jo det første Punkt, som baade Ministeren og de to Regeringspartier gerne vil naa og mener, der bør naas, som udtalt her, egentlig allerede i Morgen —, viser det sig, at idet Ejendomsskylden bortfalder, maa Grundskyldens Promille forhøjes fra 3,5 til 6,57, og den Fordel, som de 5 000 Kr.'s Fradrag i Bygningsværdien er, forsvinder for alle Ejendommens Vedkommende, hvilket selvfølgelig vil blive mest mærkbart for de smaa Ejendomme, fremkommer følgende Forhold — jeg regner i denne Omgang stadig med en Beskatning for fast Ejendom af samme Størrelse som for Aaret 1929—30.

Jeg tager her først en af Byens bedste Forretningsejendomme. Dens Ejendoms-